

Anouk Kool

Nelly

en de
eksterbende

met illustraties van

Federico Van Lunter

Clavis

Hoofdstuk 7

Marcus

De volgende dag op school moest Nelly haar toets inhalen. Ze zat in het kamertje van juf Sylwia, die zelf zolang ergens anders zat. Nelly's gedachten dwaalden telkens af naar de ekster. Ze sprak zichzelf streng toe: even doorbijten, alles om straks zonder kleerscheuren naar huis te kunnen.

Op die manier doorstond ze ook de rest van de schooldag. De kinderen spraken niet met haar, maar zij probeerde ook niet meer met haar klasgenoten te praten. Best wel rustig, eigenlijk. Naar school kom je om te leren. Dat had ze nooit zo ervaren, maar nu vond ze in de leerstof veel troost. Ze had er alle aandacht voor en ze snapte dingen sneller en beter.

Na school fietste ze zo snel als ze kon naar huis. Ze scheurde langs iedereen op het fietspad. De oudere mannen op hun wielrenfietsen keken verbaasd op terwijl ze hen voorbijk schoot. Het regende, maar ze had geen regenpak bij zich. Vanochtend was het nog droog. Nelly voelde de druppels niet, het was of ze tussen de regen door fietste.

Eenmaal thuis rende ze naar haar kamer. Ze keek uit het raam, waar de ekster gisteren naar binnen was gekomen. Hij was er niet. In de verste verte zag ze geen eksters.

Nelly trok haar toch wel erg natte broek en sokken uit en hing

ze over de verwarming. Uit haar kast pakte ze droge spullen. Nelly deed alles zo traag mogelijk. In slow motion deed ze haar droge kleren aan en pas toen ze haar broek dichtritste, keek ze op. Nog steeds geen ekster.

Ze had geen zin om de hele namiddag op haar kamer te blijven zitten, waar ze haar best moest doen niet naar buiten te kijken. Nelly besloot hem te gaan zoeken. Ze kon net zo goed Plork meenemen, dan deed ze ook meteen iets aardigs. Ze wachtte tot het gestopt was met regenen.

Toen ze bij het kleine bos aankwam, hoorde ze in de verte geschetter. Eksters! Ze wist niet of het de eksters waren die laatst op het dak van haar huis hadden gezeten. Ze wist ook niet of 'haar' ekster daarbij was geweest en of die nu in het kleine bos was. Maar er waren eksters, dus dat was een begin! Met grote passen liep ze in de richting van het geluid. Nelly stopte bij de bomen waar de eksters in zaten. Ze keek naar boven. De eksters schetterden niet langer, ze waren stil. Af en toe brabbelden ze wat goedelijke geluidjes tegen elkaar. Ze keken niet naar beneden. Zo nu en dan krabde er een zich, of sprong een andere van tak naar tak. Verder gebeurde er weinig. Nelly bedacht zich dat ze popcorn had moeten meenemen. Eeuwig stom! Nu stond ze daar met alleen zichzelf. En Plork, wat natuurlijk ook niet hielp.

Ze klakte met haar tong. Een paar eksters vlogen naar een naastgelegen boom, van Nelly vandaan. De rest keek niet op of om. Ze voelde zich een aanstellerige totebel.

Wat had ze verwacht? Dat ze met z'n allen naar haar toe zouden vliegen? En dat ze daar zou staan, als Sneeuwwitje of Assepoester, of welke tekenfilmster dan ook? Ze zou spontaan beginnen te zingen, met de meest heldere stem. Zo van: kijk me staan, ik zing dit

lied, maar ik heb werkelijk geen idee hoe ik het ken. En alle eksters kennen het ook. En die orkestmuziek, waar komt die vandaan? En kijk nou, het is zomer! En woonde die pluchen reeënfamilie al die tijd al in het kleine bos? En de bloemetjes zingen vol overgave mee met hun ronde mondjes. En die vlinders landen opeens op mijn puntgave superlange zachte vingers. En mijn haar veert trager dan de tijd als een sierlijk zakje melodieuus mee op mijn schouders. Nelly lachte. 'Oké, sneuerd,' zei ze hardop tegen zichzelf.

Ze riep Plork en trapte de bal die ze had meegenomen een eind weg. Plork ging er enthousiast hijgend achteraan. Ze duwde de bal met haar neus terug naar Nelly. Voetballen met Plork was een leuke bezigheid. Begin dit jaar was Nelly gestopt met voetbal. Van voetballen zelf hield ze heel erg, maar wedstrijden vond ze niet leuk. Ze ging er veel te veel in op. Als de wedstrijd eenmaal bezig was, wilde ze alleen maar winnen. Alsof met het eerste fluitsignaal alle lol naar de kleedkamer afdroop. Ze zou zo graag gewoon willen ballen, zonder wedstrijd. Gelukkig was Plork een uitstekend voetbalmaatje. Het snelle hondje kon bijna net zo goed dribbelen als Nelly. En kepen kon ze ook. Als Nelly had bedacht wat het doel was en haar best deed de bal daarin te krijgen, hield Plork de bal best vaak tegen.

Na een tijdje keek Nelly weer naar boven. De eksters zaten er nog. Nou ja, misschien zou de ekster straks naar haar kamer komen. Ze riep Plork, lijnde haar aan en liep het kleine bos uit. Nelly keek een laatste keer achterom. Ze zag nog net hoe een ekster een boom aan de rand van het kleine bos in vloog. Nelly stopte en keek omhoog. De ekster keek haar aan. Was dit de ekster waarmee zij haar popcorn had gedeeld? Aan zijn uiterlijk kon ze het niet zien. Ze zag weinig tot geen verschil met de andere

eksters. Maar hoe hij naar haar keek ... Sowieso keek hij naar haar. Ja, dit moest hem zijn! Het begon weer te regenen. Nelly wilde graag op de ekster wachten, maar hij maakte geen aanstalten naar beneden te komen.

Ze liep verder, ondertussen roepend: 'Kom! Kom maar!' De ekster bleef zitten. Het begon harder te regenen. Nelly rende naar huis. Ter hoogte van de bosjes achter de tuin klonk gemiauw.

'Blavje! Heb je op ons zitten wachten? Kom maar!'

Nelly liep druipend met Plork en Blav de berging in. Ze pakte de stinkhanddoek die te drogen hing na het vorige natte uitstapje, zo te voelen niet lang geleden. Nelly maakte vluchtig de pootjes van Plork en Blav droog en liet ze naar binnen. Haar natte jas hing ze over het stuur van papa's fiets. Er was niemand in de keuken. Er was niemand in de woonkamer. Gelukkig, dacht Nelly. Ze zette thee en nam haar hete theeglas met een koekje mee naar boven. Blav had zich inmiddels in de zitkamer op de vensterbank boven de verwarming gesetteld en Plork lag in haar mand.

Op haar kamer zette Nelly een plaatje op. Voor haar verjaardag had ze een platenspeler gekregen, met wat oude vinylplaten van opa. Bij het knisperende geluid vlak voor het beginnen van een liedje, vroeg Nelly zich gek genoeg altijd af hoe gebakken suikerspin zou smaken. 'Popcorn' heette het nummer, dat vond ze wel toepasselijk. Haar natte broek hing ze naast de vorige. Ze trok haar joggingbroek aan. De stof voelde onbeschrijfelijk zacht tegen haar benen.

Ze sloot haar ogen en liet zich meevoeren door de ouderwetse synthesizers. Nelly vergat zelfs even dat ze eigenlijk ontzettend aan het wachten was op iets. Op getik op haar raam. Het plaatje

was afgelopen en Nelly zette de radio aan. Toevallig was er net een tof nummer op. Ze danste kort maar hevig en zette daarna de radio uit.

Nu was het stil. Nelly nam een slok van haar thee. Een hap van haar koekje. En daar hoorde ze het. Geklapper van vleugels. Geschuiifel in de dakgoot. Getik op haar raam. Nelly voelde dat ze opsteeg zonder te bewegen. Ze liep naar het raam. Daar zat de ekster! Ze opende het venster en meteen kwam de vogel vlak langs Nelly naar binnen gelopen. Hij leek niet meer bang of op zijn hoede. De ekster wist waarschijnlijk dat Nelly hem geen kwaad zou doen.

‘Hé, ben je er weer?’ zei Nelly tegen de ekster. ‘Wil je ook?’ Nelly kruimelde wat bladerdeeg van haar koekje en legde het voor de ekster neer.

Ze ging zitten en nam ook een hap. De ekster schudde wat met zijn natte veren en begon de kruimeltjes op te pikken. Toen hij alle kruimels ophad, keek hij naar Nelly. Nelly glimlachte terug.

De ekster knipperde met zijn oogjes en zei: ‘Dank je, dat was lekker.’

‘Geen d...’

Nelly sprong op. Stokstijf bleef ze staan. De enige lichaamsdelen die bewogen, waren haar mond en haar ogen. Haar

mond werd groter en groter. Het scheelde weinig of haar hele gezicht zou openscheuren. Haar ogen groeiden, tot haar oogwit volledig zichtbaar was. Als haar oogleden zich nóg verder zouden terugtrekken, zouden die haar oogbollen niet meer op hun plaats kunnen houden. Futloos zouden ze uit haar oogkassen vallen, bungelend aan wat bloedvaten en andere lichamelijke snoertjes. Zo bleef Nelly even of misschien een tijdje verbijsterd naar de vogel staren.

De ekster zei: ‘Sorry, je schrikt. Dat had ik wel verwacht.’

De gezichtsuitdrukking van Nelly werd langzaam iets minder extreem en ze begon heen en weer te springen. Heel snel. Zo vlug als haar benen tekeergingen, zo verstard waren haar handen. Ze hield ze in een krampachtige positie voor zich. Als een r-rex. Met haar blik vastgepind op de ekster, sprong ze. Sneller. Heen en weer.

‘Gaat het?’ vroeg de ekster.

Nelly knikte, terwijl ze als een dolle kangoeroe heen en weer bleef springen.

De ekster zette een paar passen op haar bureau en gluurde naar het laatste stukje van haar koek. Hij keek op naar Nelly.

‘Mag ik?’ vroeg hij.

Nelly knikte. Haar springsnelheid nam af. Steeds langzamer sprong ze, totdat ze hijgend op de grond neerplofte. Ze zwaaide met vlakke hand op en neer voor haar ogen.

‘Ben je er weer?’ vroeg de ekster, toen hij zijn stuk koek had doorgeslikt.

Nelly keek naar hem op, kreeg een vage glimlach om haar mond en zei: ‘Je kunt praten. Je praat.’

‘Ik kan praten, inderdaad. En ja, ik praat.’

‘Je praat ...’

‘Jazeker. Zin in een gesprekje?’ De ekster had een lagere stem dan ze van een ekster had verwacht. Zijn stem was een beetje hees. En even luid als haar stem.

‘Zal ik maar beginnen? Hoe heet je?’ vroeg de ekster.

‘Nelly,’ zei Nelly iets te zacht.

‘Wat?’

Nelly kuchte. ‘Sorry. Nelly. Ik heet Nelly. Hoe heet jij? Hebben eksters namen?’

‘Nee, we hebben nummers. Met tien cijfers achter de komma.’ Hij lachte. ‘Geintje. Ik heet Marcus. In codetaal klinkt dat zo.’ Marcus schetterde hard. Nelly schrok ervan. Wat een kabaal! Buiten klonk ekstergeschetter al hard. Binnen klonk het zelfs harder dan het maximale volume van haar platenspeler.

‘Codetaal?’ vroeg Nelly.

‘Ja, de taal waarin dieren met elkaar praten als mensen ons kunnen horen.’

‘Dieren?’

‘Dieren. Wij, eksters, dus ook.’

‘Maar je bedoelt dieren, als in: alle dieren?’

‘Wat een interessant gesprek is dit! Alsof ik word geïnterviewd.’ Marcus schudde zijn borst omhoog. ‘Om antwoord te geven op je vraag,’ ging hij verder, ‘inderdaad alle dieren.’

‘Alle dieren ...’ mijmerde Nelly.

‘Ja, alle dieren praten in codetaal met elkaar. Alleen als mensen ons kunnen horen,’ zei Marcus opgewekt. ‘Die codetaal verschilt per diersoort, zoals je weet. Wij doen dit.’ En weer schetterde hij hard door de kamer.

‘Jaja, dat weet ik. Doe maar niet meer,’ zei Nelly.

‘Kraaien maken een ander geluid. Die kraaien gek genoeg niet, dat doen hanen.’

Marcus probeerde het geluid van een kraaiende haan na te doen. Nelly moest denken aan de afbeelding waar ze op school over hadden geleerd. Daarop stond een mevrouw met een pakje cacao, en op dat pakje stond weer een mevrouw met een pakje cacao, en zo ging het verder, tot in het oneindige. Zo’n gevoel had ze nu ook. Dit was bizar binnen het bizarste van het allerbizarste wat ze zich kon indenken. En het allerallerbizarste was dat de kraaiende haan die de ekster voor haar nadeed, nog goed leek ook!

‘Dus,’ ging Marcus verder, ‘is dit de codetaal van de hanen. De codetaal van kraaien heet krassen. Dat is kras hè?’ Marcus lachte hard om zijn eigen woordgrap. Hij deed vervolgens het geluid van een krassende kraai na. Ook verrassend treffend, vond Nelly.

Marcus vertelde verder: ‘De codetaal van katten is miauwen. De codetaal van honden is blaffen. Koeien loeien, schapen blaten, geiten mekkeren. Precies wat je hebt geleerd.’

‘Spreken alle dieren elkaars codetaal?’ vroeg Nelly. Ze stond op, ging op haar stoel zitten en rolde hem naar het bureau. Met het hoofd op haar handen luisterde ze ademloos naar wat Marcus vertelde.

‘We kunnen elkaar verstaan, maar niet iedereen kan elkaars codetaal zo goed nadoen als wij, eksters. Wist je dat wij het geluid kunnen nabootsen van een heleboel kleine vogels die tegelijk met elkaar in codetaal spreken? Papegaaien kunnen dat soort dingen ook. En een paar anderen. Maar vraag het bijvoorbeeld niet aan een cavia of een kikker. Of een mestkever.’

‘Codetaal ... Dat gebruiken jullie als er mensen in de buurt zijn. Toch?’

‘Dat klopt.’

‘Maar,’ zei Nelly met haar gezicht dicht bij Marcus, ‘hoe praten jullie dan met elkaar als er géén mensen in de buurt zijn?’

‘Nou, gewoon, zo.’

‘Hoe?’

‘Zoals jij en ik nu met elkaar praten.’

Nelly staarde Marcus aan.

‘Nou ja, Nederlands in Nederland, andere talen in andere landen. Maar dat is logisch,’ vervolgde Marcus.

Nelly schudde van ongeloof haar hoofd. ‘Dieren praten ...’ aarzelde ze, ‘als mensen met elkaar?’

‘Ja, en beter nog!’ zei Marcus. ‘De meeste dieren gebruiken duurdere woorden dan mensen. We praten alleen niet vaak met elkaar. Lang niet zo vaak als mensen onderling.’

‘Maar Marcus, waarom praten dieren niet met mensen?’

‘Die vraag had ik wel verwacht. Eh, daar is niet een-twee-drie antwoord op te geven,’ zei hij peinzend. ‘Dat is zo groot, Nelly. Zo groot. Kijk, alle dieren kúnnen praten met mensen. En heel lang geleden deden ze dat ook. Maar er kwam te veel gedoe van, zullen we maar zeggen. En daarom hebben dieren besloten dat ze voorgoed zouden zwijgen tegen de mens. Dat is een groot geheim dat alle dieren met zich meedragen.’

Nelly probeerde het voor zich te zien dat mensen en dieren pratend met elkaar hadden samengeleefd. Dingen hadden overlegd, grapjes gemaakt, geruzied, misschien zelfs tegen elkaar geschreeuwd.

‘Hoe bedoel je, daar kwam te veel gedoe van?’ vroeg ze.

‘Ga maar na: een heleboel gedoe komt voort uit praten met elkaar. Uiteraard kun je misverstanden oplossen door dingen uit

te leggen. Maar vaak zijn het toch dingen die überhaupt niet waren misgegaan als er niet zoveel was gepraat.

Opeens klonk er geklop op haar kamerdeur.

‘Wie is daar?’ riep Nelly en ze stond op. ‘Snel, onder het bed,’ fluisterde ze tegen Marcus.

‘Ik,’ klonk de stem van papa. ‘Mag ik binnenkomen?’

Marcus vloog van het bureau op de grond en liep langzaam in de richting van haar bed.

‘Schiet op!’ fluisterde Nelly. ‘Eh, even wachten, pap!’

Nelly ging op het bed zitten en zag nog net de grijns van Marcus achter haar benen verdwijnen.

De tienjarige Nelly is een allesbepalende pestkop, al heeft ze dat zelf nooit zo bekeken. Nelly's klasgenoten zijn het zat en keren haar de rug toe. Dan ontdekt Nelly een groot geheim: alle dieren kunnen praten, maar in een ver verleden hebben ze besloten voorgoed te zwijgen tegen de mens. Nelly beleeft fantastische avonturen met ekster Marcus, een leeuw in de dierentuin en huiskat Blav. Maar ze mist haar beste vriendin nog steeds verschrikkelijk.

Een verhaal over een harde les, terwijl dagdromen werkelijkheid worden. En wie weet, misschien kunnen dieren wel veel meer dan wij denken.

Voor lezers vanaf 9 jaar.

www.clavisbooks.com

ISBN 978-9044842043

9 789044 842043